

Lynn in de problemen

Met een klap slaat de deur van de kleedkamer dicht.

‘Jeetje,’ zegt Amy geschrokken. ‘Wat is er met Lynn aan de hand?’

Ratna wrijft met haar vochtige handdoek wat modder van haar schoenen. De meiden van het D-team van FC Daalbergen hebben net de avondtraining achter de rug. Lynn kwam als laatste onder de douche vandaan en is nu als eerste weg.

‘Heeft ze je dat niet verteld, dan?’ vraagt Ratna.

Amy schudt haar hoofd.

‘Haar ouders zijn uit elkaar,’ zegt Dorien. ‘Daar heeft ze het moeilijk mee.’

‘O, dat,’ zegt Amy. ‘Dat is toch al lang zo.’

‘Ja, maar haar moeder moet in haar eentje voor haar en haar broers en zus zorgen,’ legt Ratna uit. ‘En ze hebben het heel krap.’

Amy hijst zich in haar lange broek. ‘Betaalt haar vader niet mee?’

‘Die is naar zijn vriendin in Zuid-Amerika vertrokken en laat niets meer van zich horen.’

‘Wat een eikel,’ verzucht Amy.

Dorien bindt haar rode krullen samen met een elastiekje. ‘Lynn heeft al een paar keer gezegd dat haar voetbalschoenen veel te klein zijn geworden. Ze heeft nieuwe nodig, maar haar moeder stelt de aankoop steeds uit, omdat er geen geld is.’

‘Voor een paar tientjes heb je toch al nieuwe?’ zegt Amy.

‘Pff,’ blaast Ratna. ‘Van die goedkope, lelijke dingen. Alsof jij daarmee zou willen lopen. Nee, ze moeten van echt leer zijn, zodat je een goed balgevoel hebt, en toch stevig en mooi zijn.’

‘Tweedehands op Marktplaats,’ oppert Amy. Maar dat komt haar op nog meer afkeurend gesis te staan.

Een paar van de andere meiden zijn intussen klaar met aankleden, pakken hun sporttassen en gaan bij Ratna, Amy en Dorien staan. Samen met Lynn zijn zij de belangrijkste spelers van het meidenteam.

‘Ik heb een idee,’ zegt Ratna. ‘Binnenkort is Lynn jarig. Als we haar nou eens met z’n allen een paar mooie voetbalschoenen geven?’

‘Superplan,’ vindt Beertje. ‘Als we allemaal een t-tientje b-bijdragen, dan hebben we zo honderddertig euro b-bij elkaar.’ Beertje stottert een beetje, maar daar is iedereen zo aan gewend dat ze het niet eens meer horen.

‘Ik kan niet zoveel missen, hoor,’ merkt Emel op.

Anderen mompelen ook dat ze niet zoveel geld hebben.

‘Oké, plan van tafel,’ besluit Dorien. ‘Iets anders.’

Ratna zwaait haar sporttas over haar schouder en loopt naar de deur. ‘Laten we er een paar dagen over nadenken. Dan kunnen we bij de volgende training misschien met

een plan komen.’ Ze houdt de deur voor de andere meiden open.

‘Galant ben jij,’ zegt Dorien.

Ratna kijkt haar lachend aan. ‘Alleen vandaag.’

De meeste meisjes worden door hun vader of moeder met de auto opgehaald. De sportvelden liggen een eindje buiten Daalbergen en zijn met de fiets alleen bereikbaar via een donker pad. ’s Avonds niet echt een goed idee voor elf- en twaalfjarige meisjes, vinden de meeste ouders.

Ratna, Dorien en Amy wonen bij elkaar in de buurt en zitten ook op dezelfde school, in groep acht. Zij fietsen samen naar huis. Lynn zit ook bij hen in de groep, maar woont een paar blokken verderop.

Ratna, die vaak Rat wordt genoemd, is een felle speelster op het middenveld. Je komt haar niet zomaar voorbij. Rosalie, de trainster, heeft wel eens gezegd dat Ratna’s moeder met zo’n dochter geen stofzuiger nodig heeft. ‘Jij bent onze stofzuiger op het middenveld, onze eigen Dyson.’

De meiden hadden de grap niet gesnapt en Rosalie moest uitleggen dat Dyson een stofzuigermerk is. ‘De beste, zeggen ze.’

Dorien is het doelpuntenkanon van het team. Ze is hun snelste spits. Vroeger werd ze wel eens gepest met de blauwrode vlek in haar nek, maar dat laten haar teamgenoten wel uit hun hoofd. Dorien heeft de wijnvlek al sinds haar geboorte.

Amy is de keeper en heeft een Marokkaanse moeder en een Nederlandse vader. Ze is de langste van allemaal.

Een tijdje rijden ze zwijgend met z’n drieën naast el-

kaar. ‘Wat dachten jullie van een kalender?’ zegt Dorien opeens.

‘Een kalender?’ roept Ratna.

‘Ja, is dat zo gek?’ zegt Dorien. ‘Sommige sportclubs laten een kalender maken en de opbrengst ervan gebruiken ze voor de club.’

‘In ons blootje zeker,’ zegt Ratna. Ze trekt een gezicht. ‘Alsof mijn ouders dat goed zouden vinden! Dat mag niet van het Hindoestaanse geloof, hoor.’

Dorien proest het uit. ‘Nee, natuurlijk niet bloot. Wie wil ons nou bloot op een kalender?’

‘Ik weet anders wel een paar jongens die daar niks op tegen zouden hebben,’ merkt Amy droogjes op.

Dorien ligt half hikkend over haar stuur. ‘Met jou zouden ze daar inderdaad niks op tegen hebben, jij hebt al behoorlijk wat om te laten zien.’

‘Meiden, nou even serieus,’ zegt Ratna.

‘Vieze ouwe mannen zouden die kalender ook wel willen,’ gaat Dorien nog even door. Als de andere twee meiden niet reageren, zegt ze: ‘Pff, tuurlijk bedoel ik dat niet. Ik bedoel een kalender waar we op staan in ons voetbaltenue. In actie en zo. Jij keepend, ik scorend en Ratna met een stofzuiger.’

Nu moet Ratna toch wel lachen. Dan trekt ze haar gezicht weer in de plooi. ‘Dan moet je dus wel eerst geld hebben om die kalender te laten maken, en dan moeten we die ook nog verkocht zien te krijgen. Intussen zijn we dan maanden verder en heeft Lynn nog geen voetbalschoenen.’

Achter hen klinkt een felle fietsbel. ‘Welja, fiets maar

asociaal met z'n drieën naast elkaar!' roept een vrouw, die rakelings langs ze racet.

'Jeetje, ik wist niet dat u kwaad werd!' roept Dorien brutaal terug.

'Het zijn niet alleen Lynns schoenen,' zegt Amy dan. 'Er is meer aan de hand. Niet verder vertellen, maar haar moeder heeft ook al een halfjaar geen contributie betaald...'

'Hoe weet jij dat?' vraagt Ratna.

'Dat heeft Lynn me zelf verteld. Ze schaamt zich kapot.'

'Dat meen je niet!' roept Amy uit. 'Straks moet ze nog van de club af.'

Zwijgend fietsen ze verder.

Even later stoppen ze voor Doriens huis.

'Laten we het even met onze ouders bespreken, goed?' zegt Dorien, terwijl ze afstapt. 'Misschien hebben die ook nog wel een goed idee.' Met haar fiets aan de hand loopt ze door het steegje aan de achterkant van de huizen.

'Yep, en we appen, hè!' roept Ratna haar na.

'Ik ben er weer!' roept Dorien als ze de keukendeur opent.

Haar moeder Marte komt net de keuken binnenlopen. 'Hé, hoe ging het?'

Dorien trekt haar jas uit. 'Lekker getraind, alleen is er een probleem met Lynn. Dat vertel ik je zo wel. Zal ik mijn voetbalkleren in de wasmachine stoppen?'

'Geef maar, doe ik wel.'

Dorien loopt door naar de huiskamer. Haar vader Jos zit op de bank. 'Hoi, schat, ging het goed?'

Dorien ploft naast hem neer. 'Ja, best wel, maar ik zei net ook al tegen mama dat er een probleem is met Lynn.'

Even later zitten ze met een pot thee voor hun neus en vertelt Dorien haar ouders wat er aan de hand is.

‘We moeten een plan bedenken om aan geld te komen. Ze is binnenkort jarig en we willen haar voetbalschoenen geven.’

‘Allemaal jullie zakgeld bij elkaar leggen?’ oppert haar vader.

Dorien schudt haar hoofd. ‘Niet iedereen krijgt zoveel en er zijn meer meiden met gescheiden ouders die niet veel geld hebben.’

Als Dorien in bed ligt, krijgt ze een berichtje van Amy.

Misschien moeten we een sponsor zoeken?

Roet in het eten

‘Hé, fiets eens wat rustiger!’ roept Kevin tegen Lynn, die er na de training als een speer vandoor gaat. Hij moet moeite doen om haar bij te houden.

Kevin is Lynns oudste broer. Omdat haar moeder ’s avonds van zeven tot negen kantoren schoonmaakt, moet hij zijn jongste zus na de avondtraining van voetbal ophalen.

‘Als je wat minder rookte en dronk, kwam je misschien sneller vooruit,’ moppert Lynn.

Kevin trapt op zijn rem. ‘Nog even zo doorgaan en je fietst voortaan maar lekker alleen naar huis.’

‘Ik vind het best, kan mij niet schelen!’ roept Lynn over haar schouder. ‘Maar ik denk niet dat mama dat goed zal vinden. Als er wat gebeurt, heb jij de rest van je leven spijt.’

Mokkend komt Kevin weer naast haar fietsen. ‘Wat is er toch met jou aan de hand de laatste tijd?’

‘Wat denk je?’ antwoordt Lynn scherp. ‘Ons armoedige leven, dat is er aan de hand. Ik heb nieuwe voetbalschoenen nodig, maar daar is natuurlijk geen geld voor.’

Kevin haalt zijn schouders op. ‘Dan ga je toch van voetbal af?’

‘Binnenkort word ik er waarschijnlijk vanzelf afgegooid, want mama heeft de laatste contributie niet betaald.’

‘Ach, dat meidenvoetbal stelt ook niks voor. Voetbal is een sport voor mannen en die kunnen er tenminste lekker rijk mee worden.’

Lynn ontploft. ‘Als het een mannensport is, waarom doe jij het dan niet? Nee, jij zit liever met je luie reet op het pleintje te zuipen. Heb jij wel ergens talent voor?’

Kevin zwijgt.

Ze fietsen achterom via de smalle steeg en zetten hun fietsen in het schuurtje.

Met nijdige bewegingen haalt Lynn haar sporttas onder haar snelbinders vandaan. ‘En vrouwen kunnen trouwens tegenwoordig met voetbal ook veel verdienen. Als je de kans krijgt om te blijven spelen, tenminste.’

Met harde klappen slaat ze haar voetbalschoenen tegen de muur om de laatste restjes modder te verwijderen. Als ze daarna de keuken in loopt, hoort ze vanuit de huiskamer de opgewonden stemmen van haar zus Hanna en haar broer Wiebe, die op de oude pc een spelletje zitten te spelen.

Lynn gooit haar voetbalkleren in de wasmachine, draait aan de knoppen en zet hem aan. Er gebeurt niets.

‘De wasmachine is stuk!’ hoort ze Hanna vanuit de kamer roepen. ‘Vanmiddag kapotgegaan.’

Lynn vloekt. ‘En wat nu?’

Hanna en Wiebe antwoorden niet. Ze spelen gewoon door.

Loebas komt vanuit de kamer de keuken binnen sjok-

ken. Lynn knielt bij de oude hond neer en slaat haar armen om hem heen. Ze geeft hem een kus op zijn grijze snuit. De hond likt haar in het gezicht en jankt zachtjes.

‘Hoe moet het nu verder met ons...?’ fluistert Lynn.

Loebas kijkt haar vragend aan. Lynn geeft hem nog een aai, pakt dan moedeloos haar voetbalschoenen op en spoelt ze af onder de kraan. Erg versleten zijn ze nog niet. Alleen zijn haar voeten de laatste tijd ineens heel hard gegroeid; ze zitten helemaal klem. Ze voelt de pijn aan haar hielen en tenen nu nog heviger dan daarnet.

Ze droogt de schoenen af, zet ze op een krant een eindje van de radiator vandaan en gaat naar boven. Haar kamer deelt ze met Hanna, net zoals Kevin zijn kamer met Wiebe deelt. Haar moeder slaapt al twee jaar alleen in het grote tweepersoonsbed in de ouderslaapkamer. Het huwelijk van haar ouders was al jaren niet erg goed en toen haar moeder erachter kwam dat haar vader er een geheime internetrelatie op nahield met de Zuid-Amerikaanse Lucinda, heeft ze hem het huis uit gezet. Hij trok bij zijn bejaarde ouders in en betaalde keurig zijn geld voor de kinderen. Maar een jaar geleden zegde hij zijn baan op en vertrok hij ineens naar Rio de Janeiro. Nog een paar maanden werd er geld gestort en toen hield het op. Er kwam nog wel een brief die aan iedereen was gericht.

Lieve allemaal (ja, ook jij Marie, met wie ik toch lange tijd gelukkig getrouwd ben geweest),

Ik ben hier in Brazilië een heel nieuw leven begonnen, maar denk nog dagelijks aan jullie. Ik begrijp wel dat jullie het niet makke-

lijk hebben, maar helaas kan ik jullie financieel niet meer steunen. Al mijn geld zit nu in de stichting Save the Rainforest and its People. Lucinda en ik zetten ons voor honderd procent in om het regenwoud en de groepen indianen die er nog leven, te redden. Het is een 'hoger doel', want zonder regenwoud is er te weinig zuurstof op aarde en sterft de hele planeet uit...

De brief was geëindigd met woorden van spijt, omdat hij er op dit moment niet voor ze kon zijn, maar Lynn kan er nog pispichtig om worden. Haar pa zette zich in voor een hoger doel: alsof ze daar blij mee moest zijn. Vroeger was zij zijn hogere doel. Wie stond er altijd langs de lijn? Hij. Wie haalde haar van en bracht haar naar de trainingen en de uitwedstrijden? Hij. En nu? Haar moeder kwam bij de thuiswedstrijden kijken omdat ze daar niet onderuit kon. Maar een auto hadden ze niet meer, dus bij de uitwedstrijden waren er stevast nul supporters voor haar. Ja, de ouders van de andere meiden, maar zij wil ook trotse ouders die langs de zijlijn staan en haar aanmoedigen.

Nou ja, ze moet haar moeder natuurlijk ook weer niet tekortdoen. Twee banen en daarnaast vier kinderen opvoeden, dat is nogal wat.

Met een zucht pakt Lynn haar voetbalboek op. De kaft vertoont al slijtplekken. Uit dit boek van Drabwell & Saunders heeft ze al heel wat geleerd. Het liefst kijkt ze op YouTube naar de trucs van de grote voetbalsterren, maar als de anderen op de pc zitten, wordt dat altijd ruzie, dus heeft ze het nu maar niet gevraagd. Ze leest nog maar weer eens over passeerbewegingen, scharen en schijnbewegingen.

Om kwart over negen hoort ze haar moeder thuiskomen. Ze klapt het boek dicht en rent naar beneden. ‘Hoi, mama!’

In de huiskamer laat haar moeder zich zuchtend in haar stoel zakken.

‘Hanna en Wiebe, rond dat spel af en ga achter die pc vandaan. De stroomkosten rijzen al de pan uit.’

Met verwijtende blikken zetten de kinderen de computer uit en gaan naar boven.

Lynns moeder glimlacht een beetje droevig. Nu Lynn haar zo ziet, voelt ze zich bijna bezwaard om te klagen, maar ze doet het toch.

‘Mama, ik kan zo echt niet meer voetballen. Die schoenen killen me.’

Haar moeder knikt. ‘Ik weet het, maar ik heb geen geld voor nieuwe. Ik ben ervoor aan het sparen, maar telkens komt er wat tussen. Nu is de wasmachine weer stuk.’ Loebas komt aan gedrenteld en legt zijn kop op haar schoot.

‘Ja, hoe moeten we nu onze kleren wassen?’ vraagt Lynn wanhopig. ‘Overmorgen heb ik een wedstrijd. Dan moeten mijn voetbalspullen schoon zijn.’

‘Ik heb al met buurvrouw Wilma gesproken,’ vervolgt Lynns moeder. ‘Zolang onze wasmachine stuk is, mogen we die van haar gebruiken voor een euro per wasbeurt.’

Wat een krent, die Wilma, denkt Lynn. Waarom moeten ze daarvoor betalen, bij de burens nog wel? Zoveel kost wassen toch ook weer niet? ‘En mijn contributie?’ vraagt ze. ‘Wanneer betaal je die? Straks gooien ze me van de club af.’

Haar moeder schudt haar hoofd. ‘Ze sturen eerst een

aanmaning en die heb ik nog niet gehad. Als het zover is, bedenk ik wel een oplossing.'

Dat zegt ze altijd, denkt Lynn. Tot nu toe lukte het haar moeder meestal wel om dingen op te lossen, maar dat zou misschien ook een keer ophouden. De tranen schieten haar in de ogen.

'Mama, ik vind voetbal hartstikke leuk en ik ben er ook goed in. Als ik doorga, word ik misschien ontdekt en geselecteerd voor het districtsteam. Ik wil later profvoetbalster worden, net als Vivianne Miedema. Die verdient best goed bij haar club.'

'Kom eens hier,' zegt haar moeder. Ze slaat haar armen om Lynn heen. 'Ik zou jullie alles willen geven, maar dat gaat gewoon niet. We moeten roeien...'

'... met de riemen die we hebben,' vult Lynn aan. 'Maar, mama, ik weet zeker dat ik later ook prof kan worden en dan koop ik voor jou een huis en een auto en een nieuwe wasmachine.'

Daar moeten ze allebei om lachen.

'Als jij een goede voetbalster wilt worden, moet je ook genoeg slapen,' zegt haar moeder dan. 'Het is al veel te laat.'

Een goede voetbalster, denkt Lynn, als ze even later in bed ligt. Vlak voordat ze het licht uitknipt kijkt ze naar de poster van Vivianne Miedema. Als ze toch ooit eens zover zou komen als zij...